

Sieviete, ko cienīt

Mācītājs A. C. Šulcs

Marija ir ievērojama ar to, ka deva mums Jēzu. Salome atstāja savu nospiedumu vēsturē, dodot mums divus apustuļus un uzdodot vienu no visdrosmīgākajiem jautājumiem, kāds jebkad izteikts. *Tad Cebedeja dēlu māte (Salome) nāca ar saviem dēliem pie Viņa, metās zemē un lūdza ko no Viņa. Un Viņš tai sacīja: „Ko tu gribi?” Viņa saka Tam: „Saki, lai šie abi mani dēli sēd Tavā valstībā viens Tev pa labo, otrs pa kreiso roku”* (Mat. 20:20,21).

Tev arī var būt daži lieli jautājumi Jēzum, kādi par dzīvi vispār, kādi ļoti personīgi. Vai tavi jautājumi tiks atbildēti vai nē, var būt atkarīgs no tā, kā tu ar tiem atnāci pie Jēzus. Kopumā ņemot, tava tuvošanās, tava attieksme pret Jēzu noteiks to, cik daudz vai ko vispār tu varēsi saņemt no Viņa. Kā tad tev vajadzētu nākt pie Jēzus? Tev jānāk kā šai mātei – pielūdzot.

Ne farizeji, ne rakstu mācītāji un saduķeji, pat ne Jēzus brāļi, māsas un māte nenāca ar pielūgsmi pirms Viņa augšāmcelšanās. Bet šī sieviete nāca un pielūdza Viņu. Ak, mans draugs, kad tu nāc pie Jēzus šādā veidā, tad vari kaut ko sagaidīt. Pavērosim tos, kuri nāca pie Jēzus ar pielūgsmi:

Gudrie vīri no austrumiem – Mat. 2:11.

Spitālīgais – Mat. 8:2.

Sinagogas priekšnieks, kura meita mira – Mat. 9:18.

Sirofeniķiete – Mat. 15:25.

Velna apsēstais – Mrk. 5:6.

Izdziedinātais aklais – Jāņa 9:38.

Tie, kuri pazina Jēzu, pielūdza Viņu kā pienākas. Tie padevās Viņam. Pielūgsme un padošanās atver debesu durvis mūsu lūgšanām, lai tās tiktu šķīstītas un atbildētas.

Tā nu Cebedeju dēlu māte nāca pielūgdama. Tas bija labi. Kas vēl bija labi? Palūkosimies, ko vispār zinām par Salomi, pirms pievienojamies kopējai kritikai par viņas sāncensību vai egoismu.

1. Salomei bija divi „pērkona dēli”. Tādus viņus zināja, pirms tie satika Jēzu. Dievam patīk pērkons. Viņš to sūtīja, kad Sinaja kalnā deva bauslību, Viņš to sūtīja, kad bauslība tika piepildīta Golgātas kalnā. Kad Jēzus sauca Cebedeja dēlus prom no viņu tēva un tīkliem, lai arī tie vēl bija tikai pusaudzī, viņi uzreiz Tam sekoja.

2. Salome pieķērās Jēzum ar to pašu sīkstumu kā viņas dēli. Viņa Tam kalpoja, viņa bija pie krusta un pie tukšā kapa.

3. Salome gribēja, lai viņas dēli ir blakus Jēzum ne tikai šajā dzīvē, bet arī jaunajā valstībā – mūžīgi. Kas tur slikts? Ja katrai sievietei būtu Salomes redzējums par bērnu audzināšanu, mūsu draudzes būtu tikpat pilnas ar pērkoniem, kā tās bija pirmajā paaudzē. Ja katra māte censtos, lai viņas dēli labāk būtu Ķēniņa sarakstā nekā dekāna sarakstā, kāda tad izskatītos pasaule? Cik bēdīgi, ka daudzas mātes spiež savus bērnus iekšā pasaules lietās. Mātes, vai jūsu bērni atstās zīmi mūžībā?

4. Salomes lūgums deva Jēzum iespēju mācīt vienu no Viņa lielajām patiesībām.

Samazini acīmredzamo priekšstatu par sāncensību un paskaties, kā Jēzus redzēja Cebedejus: vīri, kuri ir visu atstājuši, kuri ir turējuši Viņa vārdus un kuros Viņš ir apskaidrot (Jāņa 17:6,10), kuri bija gatavi mirt kopā ar Viņu un vēlāk tika piepildīti ar Svēto Garu. Tie negribēja neko citu, kā tikai Viņu un visu no Viņa. Fakts, ka viņi tam gāja cauri nepareizā veidā, neizpelnījās Jēzus pārmetumus, bet gan drīzāk paskaidrojumu: *Jūs nezināt, ko lūdzat* (Mat. 20:22).

Tad Jēzus pateica Saviem mācekļiem, ko tas prasīs, lai viņi tiktu augstās vietās. Ak, cik Jēzus bija laimīgs, ka Viņam ir cilvēki, kuri vēlas to uzzināt! Jēzum šiem vīriem bija jābūt, ka Viņa valstība nav no šīs pasaules, ka tas, kas šobrīd ir vislabākais, nav virsotne, bet pati apakša. Vislabākais ir nevis kļūt par kaut ko, bet kļūt par neko, lai Viņš varētu būt viss iekš visa. Vislabākais ir nevis tiekties pēc cilvēku atzinības, bet pēc Dieva atzinības. Vislabākais nav iegūt zināšanas un pasaules atzinību, ietekmi un varu, kas līdz ar to nāk, bet drīzāk kļūt padevīgam, zemam un mācīties no Viņa. Dievs vēro mūs, kā izturamies mazās lietās. Mūsu atalgojums nāks no pavisam mazām lietām. Labi, tu godīgais kalps, tāpēc ka tu mazā lietā esi bijis uzticams, es tev dodu varu pār desmit pilsētām (Lūk. 19:17).

Bet, kas no jums grib būt liels, tas lai ir jūsu sulainis (Mat. 20:26). Grieķiski vārds „sulainis” šeit ir „deacon” – izsūtāmais zēns, apkalpotājs, palīgs. Tu nevari aiziet līdz Vasarsvētkiem, tu nevari sēdēt līdzās Jēzum uz Viņa troņa, kamēr tu nenonāc līdz apakšai šeit un tagad.

Ievēro, Jēzus teica, *lai tas ir jūsu sulainis*. Mēs visi vēlamies kalpot Tam Kungam. Mēs dziedam *Tam Kungam*, mēs mācām *priekš Tā Kunga*, mēs sludinām *Tā Kunga dēļ*, mēs pildām uzdevumus *Tā Kunga dēļ*. Šeit Jēzus sasita druskās šo sagrozīto priekšstatu, ka mēs varam kalpot Dievam, nekalpojot viens otram. Jēzus tiem teica: pēdējos trīs gadus jūs visu esat atdevuši, lai kalpotu Man. Jūs neko neesat darījuši, lai kalpotu viens otram. Es mirstu, lai kalpotu citiem. Tagad arī jums jāsāk kalpot viens otram un citiem. **Ja jūs nekalpojat viens otram, jūs nekalpojat Man.** Kalpojiet viens otram ikdienišķās, nenozīmīgās, netīrās, nicināmās lietās, lietās, par kurām pasaule algu nedod. Jēzus demonstrēja, cik dziļi Viņš to domāja, kad apsēja priekšautu un mazgāja mācekļiem kājas. Un vai šis kalpošanas veids nesākas mūsu mājās?

Šāds ir **valstības lielums**. Vīri un sievas, kuri sēdēs Jēzum pa labo un kreiso roku, šodien itin labi var būt sētnieki, trauku mazgātāji, nesēji un izsūtāmie zēni. Vai mēs, draudzes locekļi, neesam pilnīgi līdzīgi pagāniem, līksmojoties, ja tiek atzīts mūsu vārds? Kad kāda dvēsele ir mantota Kristum, mēs gribam, lai

būtu zināms, ka tur ir arī mūsu daļa. Kad ir nomaksāts par mūsu draudzes ēku, mums patiktu, ja kļūtu zināms, ka mēs tur ziedojam. Kad dodam naudu nabadzīgajiem draudzes locekļiem, mēs ceram, ka kāds to pamanīs. Ak, kā mums patīk, ka tiek pieminēts mūsu vārds! Pārāk daudziem mūsu labajiem darbiem trūkst iedvesmas, ja tie kaut kā mūs nepaceļ augstākā pozīcijā līdzcilvēku vidū. Jēzus teica farizejiem: *Kā jūs varat kļūt ticīgi, cits no cita godu pieņemdami, bet nemeklēdami godu, kas nāk no vienīgā Dieva?* (Jāņa 5:44.)

Mums jānonāk līdz pašai apakšai, lai pabeigtu virsotnē. Vai tu pēdējā laikā esi lasījis šos vārdus? *Patiesi Es jums saku: ko jūs esat darījuši vienam no šiem Maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs esat Man darījuši* (Mat. 25:40). Jēzus mira tavu brāļu dēļ. Ko tu dari viņu labā? Tik lielā mērā, cik tu atsaucies sava brāļa vajadzībām, tik lielā mērā tu pazīsti Dievu. Dieva pazīšana, patiesa Dieva pazīšana nāk no aiziešanas un palikšanas pašā apakšā. Tāpēc mums rakstīts: *Svētīgi garā nabagi, jo tiem pieder Debesu valstība* (Mat. 5:3).

Tad nu, kamēr mums ir laiks, darīsim labu visiem, bet sevišķi ticības biedriem (Gal. 6:10). *Ja kāds saka: es mīlu Dievu, – un ienīst savu brāli, tad viņš ir melis; jo, kas nemīl savu brāli, ko viņš ir redzējis, nevar mīlēt Dievu, ko viņš nav redzējis* (1. Jāņa 4:20).

Tad Jēzus turpina: *Un, ja kas jūsu starpā grib būt pirmais, tas lai ir jūsu kalps...* (Mat. 20:27). Tas atver mums durvis, lai kļūtu par **vislielāko no lielajiem**. Grieķu vārds „kalps” patiesībā nozīmē „vergs”. Vergs ir vēl **zem** izsūtāmā zēna vai nastu nesēja. Viņš ir kalpu kalps. Viņš ir cilvēks, kurš izpilda izsūtāmā zēna uzdevumus un nes nesēja nastas. Ja tu kalpo šiem cilvēkiem, ja tu apmierini viņu vajadzības, tu virzies uz pašu augšu, kāda vien var būt. Jēzus teica: *Cilvēka Dēls nav nācis, lai Viņam kalpotu, bet ka Viņš kalpotu un atdotu Savu dzīvību kā atpiršanas maksu par daudziem* (Mat. 20:28). *Sevi iztukšoja, pieņemdams kalpa veidu, tapdams cilvēkiem līdzīgs* (Fil. 2:7).

Saki, lai šie abi mani dēli sēd Tavā valstībā viens Tev pa labo, otrs pa kreiso roku. Šis ir cildenas sievietes cildens lūgums, darīts vēl cildenāks, kad cildenais universa Princis attīrīja to no visas nešķīstības. Jēzus teica, ka mācekļi nezināja, ko prasīja, izsakot šo lūgumu. Šodien mēs zinām un no mums prasīs atbildību par to. Atceries, Jēzus teica, ka Viņa valstība nav no šīs pasaules.